

TRAINBIENT II

6 дни, 6 концерта

28 часа в 8 влака

Не беше толкова трудно

15/03/13 Велико Търново, арт клуб „ТАМ“ с DreamOde

денят звучеше като: Locust Of The Dead Earth, Olafur Arnalds

Пътуванията ми традиционно започват с мисълта „Защо не си стоях в леглото?“. Или пък с колосално закъснение за съответния влак/кола/автобус. TRAINBIENT II започна и с двете. Изпускам първия влак за Велико Търново, а след втория се налага да тичам под тежестта на две раници с моето тегло. Пътят е дълъг. Спя или слушам звуците около мен, все пак съм на ембиънт турне. Всичко е по план, като изключим двучасово закъснение, заради бедствено положение някъде из планините, което предния ден става причина за смъртта на трима души. В 19 ч. вече изкачвам по безкрайните стълби на Търново заедно с Цветан от [DreamOde](#). Сравнително бързо стигаме арт клуб „ТАМ“. Мястото е уютно, звукът е подкрепен от мултимедия, малко по малко се събират и хора. Когато успешно подреждаме техниката и DreamOde дава началото на своя сет мястото е приятно пълно. Хората са тихи, а когато някой се разшуми се разнася шшт-кане. Музиката на Цветан е меланхолична и почти позитивна. За жалост свири доста кратко и бързо идва моят ред. Звукът на Mutrip тази вечер е доста тежък и в ТАМ плъзва тотален мрак. След като приключвам, заедно с Цветан правим кратка импровизация и така концертът приключва. Хората коментират, че скоро не са се чувствали толкова депресирани, значи планът е изпълнен. Бързо прибираме техниката и се отправяме на разходка из търновската нощ. Храна, реге парти, трибют на Nirvana. Навсякъде е пълно с хора. Последната ни спирка е домът на Цветан. Презареждаме батериите, а следващата сутрин е лесна, защото пътят към гарата е само надолу по стълбите.

16/03/13 Русе, бар „Мазето“ с Portable Elephant, Skylined

денят звучеше като: The Smiths, John Coltrane

Какъв по-добър начин да прекараш рождения си ден от четири-пет часа във влака и след това концерт с интересни музиканти. Пристигам в Русе малко преди 14 ч. и няколко минути по-късно с Ангел ([Polygon Ring](#), Portable Elephant) сме в аквариумната част за пушачи на местно заведение. След чаша кафе и обстоен, но доста еkleктичен разговор за какво ли не, стигаме до дома му, за да заредя лаптопа и подготвя нещо по-интересно за концерта довечера. На път към „Мазето“ срещаме Иво от Skylined (и култовият български нетлейбъл [Mahorka](#)). Приятно изненадани стигаме до клуба. Атмосферата там винаги е супер, нагласяме техниката и започваме да тормозим първите посетители със странна музика от каталога на Mahorka. Около 20 и нещо започвам концерта. Колоните пращат под напора на безмилостните ми ниски честоти, ритъмът е забранен и се получава доста груб сет. След мен Portable Elephant, с Ангел и Калоян на борда, правят брутална импровизация с Monotribe, field recordings и безкрайно ефектната китара. На моменти музиката им звучи ниско и мощно като Ben Frost, а понякога са толкова епични и сякаш ти се причува щрайх. Хората, които вече са напълнили „Мазето“ остават доста доволни и особено оценяват редките ритмични включвания на Ангел. Когато Portable Elephant приключват, аз и Иво заемаме местата си за кратка, но доста луда импровизация, която за нещастие никой не записва. И по-добре, тъкмо ще имаме стимул да повторим. След това затворяме „Мазето“ с няколко часа електронна музика от всякакви жанрове. Отбиваме се да хапнем в странна кръчма, която е в тотална контра на забраната за пушене. Останалото е лесно за отгатване - легло, одеало и странни сънища. Добър рожден ден.

17/03/13 Шумен, кафе „Делфина“ с поезията на Ралица Красиминова, Тони Теллалов, Кольо

Колев, Владимир Диловски, Красимир Вардиев, Антоний Петров
денят звучеше като: Anemone Tube, Julianna Barwick, Black Table

Горещ душ и ударна доза овесени ядки дават обещаващо начало на деня. Скачам на влака в последния момент. Неделя е и е пълно с хора. Около 17 ч. стигам в Шумен. След разходка на зиг-заг, за да избегна „бомбите“ на гарваните от парка до гарата, стигам центъра на града. Огромната свободна wi-fi мрежа на Шумен е навсякъде, затова следващите петнайсет минути стърча като кол до някакво кафене и наваксам с мейлите и съобщенията, които са се натрупали предишните дни. Когато iPod-ът изревава, че няма батерия се запътвам към „Делфина“. Място, което вече трети път приютява литературните и звуковите ни експерименти в Шумен. Персоналът до болка ни познава и всичко се случва доста бързо. Имаме мултимедия и визуализациите на [Челебиев](#) допълват самостоятелното ми изпълнение. Преди него петимата поети се редуват на микрофона. Някои от тях познавам, други не. Тяхната поезия подкрепям като импровизирам с field recordings, случайни синтезатори и семплери, та дори Nano Loop. След концерт хората коментират, че е било доста интересно, а музиката за разлика от предишните пъти била по-умерена и приятна. Докато си опаковам техниката, един от поетите ми оставя книгата си. За довиждане изяждам Mentos-a на Ралица и няколко души се запътваме към дома на Иван, където ще прекарам нощта. Той е интересен човек, който срещам за пръв път, но без проблем прекарваме няколко часа в разговори за системата, здравословно хранене и земеделие. Надявам се скоро да сбъдне мечтата си да има собствена градина далеч от шумните градове. Аз лично все още ги харесвам, харесвам и Интернет, затова открадвам малко от съседите и се заравям под куп одеала.

18/03/13 Варна, в бар „Bolla“ с Swamp Fire b2b r3s
денят звучеше като: Chicaloyoh, Siyanie, Neznamo, Indo

Пътуването от Русе до Варна е рай. Малко по-малко от два часа и си там. Когато пристигам във Варна е студено и духа кофти вятър, въпреки това трябва да призная, че може и да съм прекарал 2, 3 часа „насаме“ с варненското море. В един момент обаче вятърът става прекален и се мества в традиционното кафене за посещенията ми в града. Около 18 ч. тръгвам към Bolla. Самоделна дървена врата е заместила стъкления вход, който помня и параноята ми, че клубът е преместен води до няколко смс-а и обаждания. Оказва се че просто съм подранил, а старата врата е в ремонт. Връщам се към 19 ч. Бързо разпъвам кабелите. Бойният пулт на Мартин, който ползвам на турнето днес е по-претенциозен от всякога и само аз успявам да се разбера с него. За разлика от предния път Bolla е доста празна, едва ли има повече от 10-тина души. Няма смисъл да чакаме други и към 20:30 ч. давам начало на концерта. Правя един от най-минималистичните и мрачни дроун сетове досега. За около 20 минути напрежението в него стига до доста предизвикателна за контролиране точка, но се забавлявам страхотно. Хората са малко, тихо е и приятно, но в едно голямо „Бум“ рязко убива атмосферата. Батерията на лаптопа ми тотално се е предала и не мога да продължа. Предавам щафетата на [Swamp Fire](#) и [r3s](#). Те се редуват, преплитат парчета и правят разнообразен и интересен b2b сет, в който се разхождат от ембиънт, през IDM, та дори до джаз. Вечерта приключва бързо. Следващият ден започва в 9, а час по-късно за пореден път почти изпускам влака си.

19/03/13 Пловдив, в клуб „Грамофон“ с Deflax
денят звучеше като: Julia Holter, Laurel Halo & Daniel Wohl

Седемте часа до Пловдив прекарвам в завистливо надничане към запасите от храна и вода на възрастните хора край мен. Качването на влака в последния момент ми коства презареждането с храна и вода. Не съм човек, който се предава лесно на физиологичните си нужди, но в момента, в който стъпвам в Пловдив бутилка след бутилка вода се изливаха в гърлото ми, съпроводжени от първата храна, до която се докопвам. Чудесни времена. Около

19 ч. стигам в клуба, оставям полуживия лаптоп да се зарежда и излизам с Неф и Данаил от DIY колектива [Youngblood Booking](#) да се помотаем из града. Час по-късно се връщаме в "Грамофон" и Даниел от [Deflax](#) вече се е закачил към лъскав диджей миксер, който от клуба са наели за транс партито след нас. Тази вечер в клуба има доста повече хора от последния път. Следващите два часа минават под звуците на страхотен общ ембиънт сет. В началото започвам със свои парчета, върху които импровизирам и променям на живо. Deflax стреля свои любими тракове и в един момент и аз започвам да си играя с чужда музика. Да смесваш ембиънт е страхотно, защото в края винаги получаваш неща, които никой никога не е слушал. Около 22 ч. освобождаваме терена за трансърите и се отправяме на разходка в Пловдивския квартал Коматево. След като разглеждаме гробищата и призрачната къща на път към тях стигаме къщата на Данаил. След като изяжда малко бой на Street Fighter съм настанен в таванската стая, където отседат всички банди, които той и Неф водят в Пловдив. Чувствайки се като Майкъл Джексън заспивам. Следващата сутрин е ранна, но лесна. Довечера ще спя в собственото си легло, а утре турнето свършва с концерт, който подготвям от януари.

21/03/13 София, клуб „Студио“ с Torah, Trysth, Valerinne (RO), Environments (RO)
денят звучеше като: Environments, Noir Coeur

Струва ми се, че говоря и се занимавам с този концерт не от януари, а от безкрай много време, и когато денят най-накрая идва съм готов за огромна лудница. Правим този концерт с [Amek](#), а когато си едновременно организатор и участник едно от двете губи магията си. Най-често второто. Това шоу не беше изключение, затова решавам да огранича участието си до едва няколко мои парчета за сметка на куп сурови дроун, блек метъл „хитове“, които да настроят хората в клуба за това, което ги очаква. Започваме с дуото Torah на Симо от Center и Боян от Кълн. Музиката им е тежка и технична, и когато румънското ембиънт трио Environments заемат мястото им на сцената атмосферата в клуба се променя тотално. С Мариус вече два пъти работим по записите на Expectations, но е не по-малко удоволствие да слушам и собствената му музика на живо. Environments са една от най-интересните банди в региона ни, а новият им албум "Fraktal" е огромен скок за тях. Радост е за мен, че турнето им с Valerinne започва точно от София. След тях на сцената се качват Trysth. Днес са само инструментални, но все така масивни. Последни свирят Valerinne, също от Букурещ, също трио, но определено най-бързата и енергична банда за вечерта. Без да усетим е станало 1:30, шоуто приключва успешно. Вдигнали сме много шум, но за щастие не идва полиция. Като чета това ми изглежда по-скоро като гиг репортаж, а не като разказ за собствено шоу, но това са рисковете да организираш сам концертите си. Не се оплаквам, напротив. Супер е никой да не ти се бърка за нищо.

TRAINBIENT II със сигурност беше повече от успешен експеримент. В България има достатъчно любопитни и интелигентни хора, които искат да експериментират със сетивата си. А в страната ни и извън София със сигурност има достатъчно места, където това може да се случва, затова се надявам все повече и повече музиканти да се пристрашат и да тръгнат на път, за да не съм единственият идиот, който прекарва дните си в мръсните, но гостоприемни влакове, за да посвири 30-тина минути странна музика навсякъде, където може.